

DC ICONS

A világ legnagyobb szuperhőse, Wonder Woman múltját feltáró
várva várt előzménytörténet egy ragyogó író tollából.

*Eljön az idő,
amikor meg kell menteni
a világot.*

WONDER WOMAN
A HÁBORÚHOZÓ

*fine
selection*

LEIGH BARDUGO

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ,
A HAT VARJÚ CÍMŰ SZERZŐ

LEIGH BARDUGO

WONDER WOMAN

A HÁBORÚHOZÓ

DC ICONS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*„GYERE CSAK KÖZELEBB, HOGY MEGISMERJ,
ÉS MEGTUDD, MI SZUNNYAD EGY AMAZON KEBLÉBEN,
AKINEK A HÁBORÚ A VÉRÉBEN VAN!”¹*
- QUINTUS SMYRNAEUS: TRÓJA BUKÁSA-

¹ Fordította: Fazekas Sándor

1. FEJEZET

NEM AZÉRT VÁGTÁL BELE, HOGY VESZÍTS! – csengtek a fülébe anyja szavai. Diana a lábujjain rugózva, rajtpozícióban várakozott a startvonalon. A vádlija íjként feszült. A Nemesian Játékokat megnyitó birkózó- és gerelyhajító-versenyre összegyűlt zajos tömeg alig várta, hogy sor kerüljön a nap fő eseményére, a versenyfutásra. Különösen most, hogy a lelátón szájról szájra terjedt a hír: a királynő lánya is indul a megmérettetésen.

Amikor Hippolyta megpillantotta Dianát az aréna homokján felsorakozó futók között, az arca nem árult el meglepődést. Felállt az emelvényén, ahogy az szokás, hogy jó szerencsét kívánjon a versenyzőknek, pár szellemes megjegyzéssel oldja a hangulatot, és bátorságot öntsön beléjük. Kurtán odabiccentett Dianának is, ám látszólag nem különösebben foglalkozott vele. De aztán olyan halkán, hogy csak a lánya hallja, a következőt suttogtatta:

– Nem azért vágtaal bele, hogy veszíts.

Az arénából kivezető futópálya mentén végig amazonok álltak. Dobogtak a lábukkal, és kórusban követelték, hogy kezdődjön a verseny.

A rajtra váró Rani balra fordította a fejét, és sugárzó mosolyt villantott Dianára.

– Sok szerencsét!

Kedves és bájos volt, mint mindig, és persze született győztes.

Thyra – Diana másik oldalán – felhorkant, és egyetértően bólogatott.

– Ráfér.

Diana nem törődött vele. Hetek óta várta a futamot, hogy a szigetet átszelve megszerezze a bana-mighdalli hatalmas kupola előtt lobogó vörös zászlók egyikét. Ha egy adott távot kéne lefutnia, nyílt sprintben, esélye sem lenne. Még nem érte el amazonerejének teljét. *Majd eljön az ideje annak is, ígérte az anyja.* De az anyja sok mindent ígért.

Ez a verseny más volt. Itt stratégiára volt szükség, és Diana felkészülten érkezett. Titokban sokat edzett rá Maeve-vel, és kidolgoztak egy saját útvonalat. Nem ígérkezett éppen könnyűnek, cserébe viszont szinte egyenesen a sziget nyugati csücskébe érkezhettek. Az igazság az, hogy még kémkedett is... Na, jó, mondjuk úgy, hogy információit gyűjtött a futóversenyen induló amazonokról. Még mindig ő volt közöttük a legkisebb, és természetesen a legfiatalabb is, de tavaly sokat nőtt, már majdnem olyan magas volt, mint Thyra.

Nincs szükségem szerencsére, mondta magának. Van kész tervem. Végignézett a rajtvonalnál álló társain. Akár egy háborúba induló csapat. Rögtön ki is javította magát: *Azért némi szerencse sem ártana.* Vágyott arra a babérkoszorúra. Jobban, mint akármilyen királyi fejdíszre vagy tiarára. Vágyott az elismerésre. De nem olyanra, ami

a származása jogán megilleti, hanem olyanra, amit saját maga érdemel ki.

Amikor kiszúrta Maeve vörös haját és szeplős arcát a tömegben, elmosolyodott, és igyekezett magabiztosnak tűnni. Maeve visszamosolygott rá, és a két kezét maga elé nyújtva lefelé irányuló mozdulatokat tett. „Csak nyugalom!” – tátogetta némán.

Diana forgatta ugyan a szemét, de bólintott, és igyekezett az egyenletes légzésre összpontosítani. Megvolt az a rossz szokása, hogy túlságosan megnyomja a rajtot, ami miatt idő előtt kifáradt.

Direkt nem gondolt most semmire, kizárólag a feladatra koncentrált. Közben Tekmessa sétált végig a pálya szélén, szemügyre vette a versenyzőket. Sűrű, göndör hajkoronájában ékkövek csillogtak, barna karján ezüst karvas villant. Ő volt Hippolyta legbizalmasabb tanácsadója, rangsorban rögtön a királynő után következett, és rövid, indigókék ruhájában úgy járt-kelt, mintha nem egyszerű övet, hanem legalábbis egy harci páncélt viselne rajta.

– Csigavér, Pyxis! – súgta oda Dianának, amikor elhaladt mellette. – Csak nehogy aztán összetörj!

Diana fülét ismét megütötte Thyra gúnyos kacaja, de azért sem rezgett össze a beceneve hallatán. *Ha majd a dobogó legfelső fokán állok, leolvad a vigyor a képedről,* gondolta magában.

Tek csendet kérve felemelte a kezét, majd meghajolt Hippolyta felé, aki az Amazonok Tanácsának két tagja között, a királynői páholyban ült. Ez egy magas emelvény, árnyat adó selyembaldachinnal a tetején, ami most a királynő színeiben, tűzpirosban és tengerkékben tündökölt.

Diana tudta, hogy az anyja annak örülne legjobban, ha ő is ott ülne mellette, és együtt várnák a verseny kezdetét. De ha győzelmet arat, ez mit sem számít majd.

Hippolyta alig észrevehetően leszegte az állát. Elegáns volt a lo-vaglónadrágjához választott fehér tunikában, homlokán az egyszerű fejdíszsel. Nyugalom és természetesség áradt belőle, akár le is ugor-hatott volna az emelvényről, és beállhatott volna versenyezni, akkor is minden porcikájában királynő marad.

Tek megszólította az aréna homokján összegyűlt versenyzőket:

– Kinek a dicsőségére versenyeztek?

– Az amazonok dicsőségére – felelték egybehangzóan. – A király-nőnk dicsőségére.

Dianának szaporábban vert a szíve. Ezt így, a verseny teljes jogú résztvevőjeként még soha nem mondta ki.

– Kiket dicsőítünk nap mint nap? – harsogta Tek.

– Hérát – felelték neki kórusban. – Athénét, Démétért, Hestiát, Aphroditét, Artemist.

Ezek az istennők teremtették Themyscírát, majd Hippolytának ajándékozták, hogy itt menedékre lelhessenek.

Tek elhallgatott, de Diana hallotta az amazonok suttogását végig, a pálya mentén, ahogy sorolják tovább a neveket: Oya, Durga, Fre-ya, Mary, Yael. Ezek a nevek hangoztak el haláluk pillanatában a női harcosok szájából, az utolsó imájukban, mielőtt elesetek a csatában. Így kerültek erre a szigetre, ahol az istenek kegyéből amazonokként új életet nyertek. A Diana mellett várakozó Rani a démonokkal har-coló Matrikák nevét mormolta, a hét anyáét, és megcsókolta a nya-kában lógó négyszögletes amulettet.

Ekkor Tek felemelte a vérvörös zászlót, ugyanolyan, mint ami Ba-na-Mighdallban várta a futókat.

– A sziget vezessen győzelemre benneteket! – kiáltotta, majd leen-gedte a vörös selyemlobogót.

A tömeg felzúgott. A futók megindultak a boltíves keleti kijárat felé, kezdetét vette a verseny.

Diana és Maeve bekalkulálta ugyan a kapunál keletkező torlódást, Dianát mégis türelmetlenné tette a tolongás, a fehér tunikák tengereiben összeakadó izmos végtagok sokasága, a kőfalról visszaverődő lábdobogás, ahogy a futók a boltozatos alagúton keresztül mind elsőként akarták elhagyni az arénát. Aztán csak kijutottak az útra, és szétszóródtak, hogy sebes léptekkel átszeljék a szigetet, mindegyikük a maga által választott útvonalon.

Nem azért vágtál bele, hogy veszíts!

Diana anyja szavainak ritmusára kapkodta a lábait. Csupasz talpa csattogott a döngölt földön, ami Cybele sűrű erdején keresztül a sziget északi partja felé vitt.

Az erdőn át vezető több mérföldes út nagyon sokáig tartott volna. Arrafelé kidőlt fák akadályoznák a haladást, és kusza indák, amik olyan sűrűn nőnek, hogy csak törrel lehetett volna átküzdeni magát rajtuk, de még az is kicsorbult volna tőlük. Diana viszont gondosan megtervezte az útvonalat. Egy óra múlva kibukkant a fák közül, és a tengerpart mentén futó elhagyatott úton haladt tovább. A hajába belekapott a szél, az arcába sós permet csapott. Mély lélegzetet vett, és megnézte a nap állását. Győzni fog, nemcsak hogy célba ér, hanem meg is nyeri a versenyt.

Az előző héten Maeve-vel mindent alaposan elterveztek. Titokban le is futották kétszer a távot, a kora reggeli szürkületben, amikor amazon nővéreik épp csak felkeltek az ágyból, és még a konyhában élesztgették a tüzet. Csak az csodálkozhatott volna rájuk, aki szintén korán kel, mert napi szinten vadászik vagy halászik. De a vadak a jóval délebbre fekvő erdős-mezős területeken élnek, halászni

pedig lehetetlen a partnak ezen a részén. A meredeken magasodó, gránitszínű sziklák miatt nincs olyan hely, ahol vízre lehet szállni, csak egy aprócska, barátságatlan kis öböl, de oda annyira keskeny út vezet, hogy csak oldalazva, háttal a szikláknak támaszkodva lehet megközelíteni.

Az északi part szürke, sötét és zord, de Diana ennek a titokzatos tájnak minden zegzugát ismerte. Ismerte szirtjeit, barlangjait, a dagály által hátrahagyott tavacskákat, amikben rengeteg tapadóakagyló és tengerirózsa él. Ideális hely volt a magányra. *A sziget igyekszik a kedvünkben járni*, mondta mindig az édesanyja. Ezért vannak Themyscírán mamutfenyők éppúgy, mint kaucsukfák.

Délutánokon át lehetett barangolni a réteken egy tömzsi nyakú pónin ülve, este pedig nekivághattak tevéháton a holdvilágos homokdűnék sárkányhátra emlékeztető dombjainak. Ezen a tájon minden megtalálható, amit az amazonok az előző életükben, még mielőtt a szigetre kerültek, megkedveltek, és szívükben emlékként őriznek.

Dianában olykor az is felmerült, hogy Themyscira talán kizárólag az ő kedvéért alkotta meg az északi partot, hogy próbára tehesse magát a meredek sziklafalak mászása közben, és legyen egy magányos hely, ahová elvonulhat, amikor túlságosan terhes már számára Hippolyta lányának lenni.

Nem azért vágtál bele, hogy veszíts!

Az anyja ezt nem csak úgy, a versenyre vonatkozóan mondta. Diana kudarcai nagy súllyal esnek latba, ezt mindketten tudták. És nem csak azért, mert hercegnő.

Diana szinte magán érezte Tek fürkész tekintetét, hallotta a gúnyt a hangjában. *Csigavér, Pyxis!* A becenevét is tőle kapta. *Pyxis.* Azt a kis agyagedénykét nevezik így, amiben ékszert szokás tartani, vagy kárminoldatot, amivel az ajkat pirosítják. Nem gúnynévnek szánta

ezt Tek, jópofaságból szólította így, pusztá szeretetből, legalábbis ezt állította. Dianának viszont akárhányszor megütötte a fülét, mindig eszébe juttatta, hogy ő más, mint a többi amazon. Soha nem is lesz olyan, mint ők. A nővérei már bizonyítottak a csatatéren, a szenvedés acélossá edzette őket, dicső harcosokat kovácsolt belőlük, akik az életből a halhatatlanságba léphettek. Mind kiérdemelték a helyüket Themyscírán. Mind jogosan kerültek ide, kivéve Dianát, aki a sziget földjéből és Hippolyta gyermek utáni vágyából született. Őt az anyja keze formázta meg, akár egy üreges és törekeny agyagfigurát. *Csigavér, Pyxis! Csak nehogy aztán összetörj!*

Diana ügyelve az egyenletes légzésre, egyenletes tempóban haladt. *Nem fogok összetörni, Tek! Most semmiképp. A mai napon engem illet meg a babérkoszorú.*

Röpke pillantást vetett a horizontra. Élvezte, ahogy a tenger felől érkező fuvallat hűsíti izzadt homlokát, amikor a ködön át egy hajó fehér körvonalai sejlettek fel. Ahhoz elég közel volt, hogy Diana kivehesse a vitorláit. Nem volt nagy. Talán egy szkúner? A hajózás témaköre nem tartozott az erősségei közé. Főárbóc, hátsó árbóc, a vitorlák ezer neve, na meg a kötélzetet rögzítő tengerészcsomók. A fedélzeten lenni, Teutától tanulni, aki az illír kalózokkal járta a tengert, az más. És megint más egy brigantin vagy egy karavella ábrájára meredni üveges tekintettel, az epheseumi könyvtárban vesztegelve.

Maeve-vel néha olyat játszottak, hogy hajókat meg repülőket kellett észrevenni. Egyszer egy tengerjáró hajó kövér feltját is felfedezték a látóhatáron. De a halandók többnyire tudták, hogy az Égei-tengernek ezt a szakaszát – ahol az iránytűk forogni kezdenek, és a műszerek hirtelen megbolondulnak – érdemes elkerülni.

Úgy tűnt, vihar kerekedett a szigetet borító ködön túl. Diana sajnálta is, hogy most nincs ideje nézelődni. Themyscírára csak a

csendes, unalmas esőzések jutottak el, a fenyegető mennydörgések és a távolban cikázó villámok soha nem értek el ideig.

– Neked nem hiányoznak a viharok? – kérdezte egyszer egy délután Maeve-től, amikor a palota napsütötte tetőteraszán lustálkodtak, és az égiháború távoli robaját hallgatták.

Maeve az ír függetlenségi háborúban, a crossbarryi csatában halt meg, utolsó leheletével Kildare-i Szent Brigittához fohászkodott. Amazon mércével mérve újnak számított a szigeten, és Corkból jött, ahol a viharok meglehetősen gyakoriak voltak.

– A viharok egyáltalán nem – felelte akkor azon a dallamos hangján. – Ami hiányzik, az egy jó csésze tea, a tánc és a fiúk. De a vihar nem, az biztos.

– Táncolni mi is szoktunk – mondta erre Diana.

Maeve felnevetett.

– Másképp táncolsz, amikor tudod, hogy nem élsz örökké. – Megnyújtózott, a szeplők sűrű pollenfelhőként borították fehér bőrét. – Egy másik életemben macska lehettem, mert semmi máshoz nincs kedvem, csak heverészni a világ legkáprázatosabb napsütésében.

Csak nyugalom! Diana legyőzte magában a sürgető késztetést, hogy tempósabb iramban rohanjon tovább. A kora reggeli napsugarak melegengették a vállát, és a szél szinte toltta maga előtt, ezért nem volt könnyű észben tartania, hogy tartalékolnia kell az energiájából. Erősnek érezte magát. De könnyű erősnek lenni, amikor nincsenek körülötted mások.

Ekkor dörrenést hallott a hullámokon túlról. Kemény, fémes csattanást, mint amikor bevágnak egy vasajtót. Diana lelassított. A kék horizont előtt gomolygó füstoszlop egyre magasabbra emelkedett, az alját láng nyaldosta. A szkúner kigyulladt, a hajóorr szerteszét repült, az egyik árbóc összetört, a vitorla a hajó korlátján átvetve lógott.

Diana azon kapta magát, hogy egészen visszavett a tempóból, de aztán megint gyorsított a léptein. Semmit sem tehet azért a szkúnerért. A repülőgépek lezuhannak. A hajók a szikláknak csapódnak. Ez a halandók világának természete. Az emberek világa olyan világ, ahol történhetnek katasztrófák, és gyakran történnek is. Az emberi élet szenvedés és gyász árapályáramlása, de soha nem éri el a szigetük partjait. Diana ismét az útra szegezte a tekintetét. A messze távolban, az aranyló napsütésben már megcsillant a bana-mighdalli nagy kupola. Először a vörös lobogó, azután a babérkoszorú. Ez a cél.

Ekkor kiáltást hallott. A szél hozta valahonnan.

Egy sirály, mondta magának. *Egy lány*, hajtogatta egy másik hang a fejében. *Az kizárt*. Emberi kiáltás ekkora távolságból nem hallatszódkhat ide, nem igaz?

De különben mindegy, úgysem tehet semmit.

A tekintete mégis visszatévedt a horizontra. *Csak a jobb rálátás kedvéért*, mentegetőzött önmaga előtt. *Úgyis rengeteg időm van még. Az élen vagyok*.

Nem volt rá racionális oka, hogy letérjen a régi földútról, mégis megtette. Minden észszerűség ellenére felkanyarodott a sziklás partfokra.

A part menti víz nyugodt és tiszta volt, élénk türkizben játszott. Mögötte a tenger... az más volt, vad, haragoskék, szinte fekete. Nekik a sziget a kedvükben jár, ám a határsáv túloldalán lévő másik világ sem a lakói boldogságával, sem a biztonságával nem törődött.

Diana még ilyen messziről is látta, hogy a szkúner süllyed. Mentőcsónaknak, vészjelző fáklyáknak azonban nyoma sem volt, csak az összetört hajó darabjai sodródtak a hömpölygő hullámokon. Vége lett, ennyi volt. Diana fázósan megdörzsölte a karját, hogy enyhítse a hirtelen támadt borzongást, majd visszaindult a földútra. Az

emberi élet már csak ilyen. Maeve-vel sokszor beúsztak a határsávon túlra, a repülőgépek, a klipperek meg a csillogó motorcsónakok roncsai közé. A sós vízben ázó fa megkeményedik, és ellenáll az enyészetnek. A halandókkal viszont más a helyzet. Őket megeszlik a mélytengeri halak, a cápák, no meg az idő, ami lassan, de biztosan pusztítja őket, vízen és szárazföldön egyaránt.

Diana ismét ellenőrizte a nap állását. Negyven perc alatt Bana-Mighdallba érhet, vagy talán még annyi sem kell hozzá. Már éppen elhatározta magát, hogy indul. Csak pár pillanatot veszített. Azt még behozhatja. De előtte hátrapillantott.

A régi könyvekben több történet is szól olyan nőkről, akik elkövelték azt a hibát, hogy visszanéztek. A lángokban álló városra. Az alvilág kapujára. Diana az oldalára fordult vitorlás hajót nézte, ahogy a hatalmas hullámok között hánykolódva az ég felé mered, akár egy törött szárnyú madár.

Megbecsülte a távolságot a szikla széléig, aminek a tövében éles kövek várták. Ha nem vesz elég lendületet az ugráshoz, csúnyán megjárhatja. Igaz, nem halna meg. *Az igazi amazonok nem halnak meg*, gondolta. *Igazi amazon vagy?* Hát, inkább csak remélte, hogy nem halna meg. Persze ha a zuhanást túl is éli, az anyja biztosan megöli.

Diana ismét a hajóroncsra pillantott, lendületet vett, és teljes gőzzel rohanni kezdett, karjával csak úgy hasította a levegőt, megnyújtott lépteivel szinte szárnyalt. Közeledett a sziklaperemhez. *Állj, állj állj!* – tiltakozott a józan esze. *Ez merő ostobaság!* Ha vannak is túlélők, akkor sem tehet értük semmit. Ha a megmentésükre siet, száműzetéssel kell számolnia. Attól, hogy a királynő lánya, a törvény rá is vonatkozik. *Állj!* Maga sem tudta, miért nem engedelmeskedik. Jólesett arra gondolnia, hogy egy hős szíve dobog a mellkasában, aki gondolkodás nélkül a bajba jutottak segítségére siet. Elrugaszkodott

a szikla pereméről, és belevetette magát az üres égbe. Részben vonzotta az is, hogy kihívást látott a nagy, szürke tengerben, ami teljesen közömbös iránta.

Teste szép ívet írt le a levegőben. Karjai, akár egy iránytű, előre mutattak, ezáltal szabályozni tudta a pályáját. Zuhant a víz felé, majd egy szabályos fejessel törte át a víztükröt. Hirtelen minden elcsendesedett körülötte, az izmai megfeszültek a kövekkel való brutális találkozástól tartva. De nem lett semmi baj. Feljött a felszínre, nagy levegőt vett, majd úszni kezdett, egyenesen a határsáv felé. Karjai csak úgy hasították a meleg vizet.

A határsávhoz közeledve, ahol a víz hőmérséklete változni kezd, mindig furcsa izgalom fogta el. Először az ujjai érezték meg a hideget, aztán a feje, a nyaka, majd a vállai is lehültek. Maeve-vel szívesen merészkedtek kissé távolabb a déli parttól, sőt, biztatták egymást, hogy beljebb ússzanak. Egyszer megpillantottak a ködben egy hajót. Tengerészek álltak a tatján, és az egyik férfi feléjük mutatott, mire ők rögtön alábuktak a biztonságot jelentő mélységbe. Vadul gesztikulálva mutogattak egymásnak a víz alatt, amitől úgy rájuk jött a nevetés, hogy a parton nem győzték felköhögni a sós vizet a tüdejükből. *Lehetnének szirének*, visongott Maeve, miután ledobták magukat a meleg homokba, csakhogy egyikük sem tudott tisztán énekelni. Ennek ellenére a délután hátralévő részében végig ír bordalokat zengtek, rettentő hamisan, és közben ész nélkül röhögcséltek, míg Tek rájuk nem talált. Akkor gyorsan befogták a szájukat. A sziget határának átlépése kisebb törvénysértésnek számít. Ha bárhol a sziget közelében meglátja őket egy halandó, az komoly fegyelmi intézkedést vonhat maga után. Erre most mit csinál?!

Állj! De nem tudott megállni. Az emberi jajkiáltás ott visszhangzott a fülében.

A határsávon túl úgy érezte, hogy a hideg víz sodra menthetetlenül elnyeli. Rá kellett bíznia magát a tengerre, és az nem volt barátos kedvében. Az áramlat húzta lefelé, olyan iszonyatos, örvénylő erővel, amilyenell vállat von egy isten. *Küzdened kell*, ismerte fel a helyzetet, majd visszanyerve uralmát a teste felett, erősen tempózni kezdett. Soha nem küzdött még a tenger ellen.

Egy pillanatra felbukkant a felszínre, hogy megnézze, hol lehet, mire a hullámok összecsaptak fölötte. A víz tele volt mindenféle törmelékkal, fadarabokkal, az üvegszálás műanyagból készült hajótest darabjaival, narancssárga mentőmellényekkel, amiket az utasoknak már nem volt ideje felvenni. Szinte lehetetlen volt átlátni a szigetet körülvevő felhőszakadáson és ködön.

Mit keresek én idekint? – kérdezte magától. *Hajók jönnek-mennek. Emberéletek vesznek oda.* Ismét alábukott, hátha észrevesz valakit a felkavarodott sűrű vízben, de senkit sem látott.

A felszínre bukkant, egyre jobban fájt neki saját ostobasága. Feláldozta a versenyt. Most megmutathatta volna a nővéreinek, mire képes valójában. Itt volt a lehetőség, hogy büszkévé tegye az anyját. Ehelyett eldobta magától a győzelmet. És mindezt miért? Itt csak pusztulást látott maga körül.

A szeme sarkából hirtelen egy fehér foltot vett észre, egy nagy fehér tömböt. A vitorlás törzse. Egy hullám hátán emelkedett ki a vízből, eltűnt, majd ismét felbukkant, és ekkor Diana megpillantott egy erősen kapaszkodó vékony, barna kart az oldalán, széttárt, elfehéredett ujjakkal. A következő pillanatban azonban eltűnt.

Újabb hullám jött, hatalmas, sűrű hegyként tornyosult fölé. Diana a víz alá merült, erős lábtempóval lökte magát előre, majd a felszínre jött, szétnézett: deszkák és hajóroncsdarabok mindenütt. Lehetetlen volt kivenni a hajó különböző részeit, annyi úszott a vízen.

És akkor megint megjelent – egy kar, még egy, egy test, előrecsuklott fej, ernyedv váll, citromsárga póló, csapzott, sötét haj. Egy lány. Felemelte a fejét, levegő után kapott, sötét szemében pánik tombolt. Átcsapott fölötte egy hullám, tajtékos habot permetezve szét. A hajótörzs ismét a felszínre bukkant. Ám a lány eltűnt.

A roncs megint víz alá került. Diana rögtön ott termett, ahol alámerülni látta a lányt. Valami citromsárgán villant a habok között. Utánvetette magát. Sikerült megmarkolnia a pólót, és magához húzta a testet. Egy szellemarc bukkant fel előtte a zavaros vízben, aranyszőke haj, tágra nyílt, élettelen szempár. Soha nem látott még holttestet közelről. Ahogy fiút sem.

Hátrahőkölt, elengedte a pólót, és miközben nézte, ahogy az arc lassan eltűnik a víz alatt, megfigyelte, miben különbözik egy lányétól: erős állkapocs, széles homlok, akárcsak a könyvekben a képeken.

Diana ismét feljött a felszínre, de mostanra minden tájékozódási érzékét elveszítette. Akármerre nézett, csak hullámokat látott maga körül, és a hajóroncs darabjait. A sziget körvonalait már alig tudta kivenni a ködben. Ha messzebb sodródik, talán vissza sem talál.

De csak nem tudta kiverni a fejéből azt a vékony kart, a végsőkig elszánt ujjakat, ahogy görcsösen kapaszkodnak az életbe. *Na, még egyszer!* – mondta magának, azzal megint alámerült. A dermesztő hidedeg a csontjaiba hatolt, egyre mélyebben.

Egyik pillanatban a világ szürke, zavaros tengerár volt, a következő pillanatban pedig már ott lebegett a lány fölötte, citromsárga pólóban, arccal lefelé, szétvetett karral és lábbal, mint egy csillag. A szeme csukva volt.

Diana a derekánál fogva megragadta, és felvitte a felszínre. Egy rettenetes másodpercig egyáltalán nem látta a sziget körvonalait, és akkor a köd szétvált. Lábbal lökte magát előre, egyik kezével esetlenül

magához fogta a lányt, a másikkal a pulzusát kereste. És igen, ott, az álla alatt, ha gyengén és rendszertelenül is, de érezhető volt. Noha nem lélegzett, a szíve még dobogott.

Diana nem tudta, mitévő legyen. Láta Filos és Ecthros körvonalait, a két szikláét, amik a határsáv hozzátvetőleges kezdetét jelölték. A törvények világosak. Nem állíthatja meg élet és halál szakadatlan hullámzását, és a halandók világa semmilyen módon nem érintkezhet a szigettel. Ez alól nem tehetnek kivételt. Egyetlen emberi lényt sem hozhatnak be Themyscirára, akkor sem, ha az élete forog kockán. A törvény megszegése minden körülmények között száműzést von maga után.

Száműzetés. A szó súlyosan nehezedett rá, mint egy kő, egy nemkívánatos ballaszt, és elviselhetetlenül nyomasztotta. Az egy dolog, hogy tilosban jár, de amiatt, amit most tenni készül, talán örökre búcsút mondhat a szigetnek, a nővéreinek és az anyjának. A világ túl nagynak tűnt, a tenger túl mélynek. *Engedd már el!* Olyan egyszerű lett volna hagyni, hogy a lány kicsússzon a markából. Akkor az egész mintha meg sem történt volna. Mintha soha nem ugrott volna le arról a szikláról. Ismét könnyű lesz a szíve, megszabadul a tehertől.

Diana a lány kezére gondolt, ahogy minden erejével kapaszkodott a roncsba. Az acélos elszántságra a szemében, mielőtt a hullám maga alá temette. Fülében hallotta még a lány pulzusának szaggatott lüktetését, akár egy távoli dobszót, akár egy menetelő hadsereg lépteit, akik vitézül küzdöttek ugyan, de nem bírják már sokáig.

A part felé úszott.

Amikor a magához szorított lánnyal a határsávon átjutva a sziget területére ért, a köd szertefoszlott, az eső elállt. Melegség öntötte el a testét. A háborítatlan víz furcsán élettelennek hatott a hánykódó tenger után, de ez jóleső érzéssel töltötte el.

Amikor homokos talajt érzett a talpa alatt, fellökte magát, és változtatott a fogásán, hogy kivihesse a lányt a sekély vízből. Félelmetesen könnyű teremtmény volt, szinte súlytalan. Mint egy kis veréb. Nem csoda, hogy a tenger olyan könnyen kifogott rajta és a társain. Törekenynek tűnt, mintha a teste körvonalainak gipszből kiöntött üreges szobra lenne.

Óvatosan a homokra fektette, és ellenőrizte a pulzusát. Most nem volt szívverése. Tudta, hogy újra kell élesztenie, fel kell köhögtetnie a tüdejéből a vizet, de kissé homályosak voltak az emlékei, hogyan is kell ezt csinálni. Tanulta ugyan, hogy ilyenkor mi a teendő, de a gyakorlatban még soha nem kellett alkalmaznia. Lehet, hogy nem is figyelt rendszeren az órán. Ugyan mekkora a valószínűsége annak, hogy egy amazon vízbe fullad, pláne Themyscira nyugodt partjainál? És most egy lány életébe kerülhet, hogy neki akkor máshol járt az esze.

Csináld már valamit! – mondta magának, igyekezve úrrá lenni a kétségbeesésén. *Miért vonszoltad ki a vízből, ha csak ülsz, és bámulod, akár egy rakás szerencsétlenség?*

Két ujját a lány szegycsontjára helyezte, aztán lejjebb húzta őket, reményei szerint a megfelelő helyre. Egymásba fűzte a kezét, és pumpálni kezdett. A lány csontjai meghajlottak a tenyere alatt. Diana gyorsan visszavett az erejéből. Miből van ez a lány? Balsafából? Éppolyan törekeny, mint azok a kis makettek, amiket az iskolában készítettek. Finoman újra meg újra nyomást gyakorolt rá. Teleszívta a tüdejét, befogta a halandó orrát, és a száját kihűlőben lévő ajkára tette. Amikor a kifújtt levegő a lány mellkasába jutott, Diana látta emelkedni a bordáját. Ezúttal jól jött, hogy nagy ereje van. A lány hirtelen köhögni kezdett, a teste összerándult, ahogy felöklendezte a sós tengervizet. Diana visszaült a sarkára, és kiszakadt belőle egy rövid nevetés.

Megmentette! A lány életben van.

Most gondolt csak bele igazán, hogy mire vetemedett. Hadés kutyáira! Megmentette! A lány életben volt.

És próbált felülni.

– Így – mondta Diana, megtámasztva karjával a lány hátát.

Nem térdelhetett ott tétlenül, és nézhette, ahogy partra vetett halaként vergődik a homokban. Az óceánba sem dobhatta vissza. Képes lenne rá egyáltalán? Nem. A halandóknak külön tehetsége van a vízbe fúláshoz.

A lány a mellkasához kapott, és nagyokat lélegezve, fuldokolva nyelte a levegőt.

– A többiek... – zihálta. A szeme akkorára nyílt, hogy Diana látta a fehér karikákat az írisze körül. Remegett. Diana nem tudta, hogy a hideg vagy a sokk okozza. – Segítenünk kell nekik...

Diana megrázta a fejét. Ha volt is, aki még élt rajta kívül, ő nem látta. Különbben is, a halandók világában gyorsabban telik az idő. Mire kiúszik a nyílt tengerre, a vihar addigra rég elbánik a holttestekkel és a vitorlás maradványaival.

– Odavesztek – felelte Diana, aztán azt kívánta, bár ne fogalmazott volna ilyen egyértelműen.

A lány szája elnyílt a döbbenettől, majd becsukódott. A testét olyan rázkódás fogta el, hogy Diana azt hitte, darabokra hullik. De a halandókkal nem történik ilyen, ugye?

Diana végignézett a part fölötti sziklákon. Mi van, ha valaki meglátta, amikor beúszott a sziget határain túlra? Azt biztosra vette, hogy más futó nem választotta ezt az útvonalat, de a robbanást bárki észrevehette, és kijöhetett megnézni, mi történt.

– El kell hagynunk a partot. Tudsz járni? – A lány bólintott, de a foga szünni nem akaróan vacogott, és egyetlen mozdulatot sem tett,

hogy felálljon. Diana tekintete ismét a sziklákat pásztázta. – Komolyan beszélek. Talpra kell állnod!

– Igyekszem.

Nem úgy tűnt. Diana próbálta felidézni mindazokat a mellékesnek számító dolgokat, amiket a tanulmányai során megtudott a halandókról: étkezési szokásaikról, testhőmérsékletükről, kultúrájukról. Sajnos az anyja és a tanítói másra fektették a hangsúlyt velük kapcsolatban, Diana ezeket baljós figyelmeztetésként tartotta számon: Háború. Szenvedés. Népiirtás. Környezetszennyezés. Trágár nyelvhasználat.

Ez a homokban ülő, remegő lány azonban sehogy sem illett az emberekről alkotott fenyegető képbe. Egyidősnek tűnt Dianával. Barna bőre volt, vékony tincsenként befont hosszú haja telement homokkal, és ziláltan lógott az arcába. Nyilvánvalóan gyenge volt ahhoz, hogy árt hasson bárkinek is, magán kívül. Ennek ellenére Diana számára komoly veszélyt jelentett. Száműzetést. Örökre kitilthatják miatta a szigetről. De jobb, ha ezzel most nem is foglalkozik! Inkább a Teutával töltött tanórákra gondolt. *Mindig legyen a fejedben egy terv! A csatákat gyakran azért vesztik el, mert nem tudják, milyen célért vívják a háborút.* Lássuk csak! A lány ebben az állapotban képtelen nagyobb távolságot megtenni. Talán ez mindegy is abból a szempontból, hogy Dianának nincs hová vinnie.

Gyámolításképpen a vállára tette a kezét.

– Figyelj, tudom, hogy most gyengének érzed magad, de el kellene tűnnünk a partról.

– Miért?

Diana habozott, azután egy olyan válasz mellett döntött, ami ha nem is volt teljesen aktuális, tulajdonképpen igaz volt.

– Jön a dagály.

Úgy tűnt, a célját elérte vele, mert a lány bólintott. Diana felállt, és kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse.

– Menni fog egyedül is – válaszolta a lány, és feltérdelt, majd talpra állt.

– Makacs vagy – nyugtázta Diana elismerően. A lány, aki az előbb még kis híján megfulladt, és olyan gyenge volt, mint a harmat, nem akarta elfogadni a segítséget. És nyilvánvalóan Diana javaslata sem tetszett neki: – Fel akarlak venni a hátamra.

– Miért? – kérdezte a homlokát ráncolva.

– Mert nem hiszem, hogy fel tudnál mászni azokon a sziklákon.

– Út nincs?

– Nincs – felelte Diana. Ami konkrétan hazugság volt. Vitatkozás helyett azonban inkább hátat fordított. Egy pillanattal később érezte, hogy két kar fonódik a nyaka köré. A lány a hátára pattant, Diana pedig hátranyúlt, és a combjánál fogva megemelte, hogy segítsen neki elhelyezkedni. – Kapaszkodj erősen!

Erre a lány úgy megszorította a nyakát, hogy Dianának elállt a lélegzete.

– Azért ne ennyire! – préselte ki a torkán.

– Bocsánat!

A lány lazított a szorításán.

Diana futólépésben vágott neki az útnak. A lány felnyögött.

– Lassíts! Azt hiszem, hányni fogok.

– Hányni? – Diana végiggondolta magában a halandók testi funkcióiról szóló ismereteit, és azonnal visszább vett a tempóból. – Azt ne!

– Csak el ne ejts!

– Nagyjából annyit nyomsz, mint egy pár csizma. – Diana a sziklafal tövében fekvő hatalmas tömbökhöz ért. – A lábaddal is kapaszkodnod kell. Nekem szükségem van a karomra a mászáshoz.

– A mászáshoz?

– Megmászom a szirtet.

– Fel akarsz mászni velem a szirt falán? Elment az eszed?

– Csak fogódkodj! És meg ne fojts!

Diana megkapaszkodott az egyik sziklán, és elindult felfelé, mielőtt a lány hitetlenkedni kezdett volna.

Gyorsan mozgott. Ismerős terepen volt. Számtalanszor megmászta már ezt a szirtet, mióta felfedezte magának az északi partot. A barlangra pedig, ahová tartott, tizenkét évesen talált rá. Vannak barlangok lentebb is, de azok dagály idején megtelnek vízzel. Azonkívül pedig túlságosan könnyen meg lehet szökni belőlük, ha valakin erőt vesz a kíváncsiság.

A lány ismét felnyögött.

– Mindjárt ott vagyunk – biztatta Diana.

– Ki sem nyitom a szemem.

– Valószínűleg úgy a legjobb. Csak nehogy aztán... szóval, tudod...

– Nehogy lehányjalak, igaz?

– Igen – felelte Diana. – Erre gondoltam.

Az amazonoknak nem szokott hányingere lenni, de számos regényben olvasott erről a tünetről, az anatómiakönyvükben pedig részletesen is írtak róla. Szerencsére illusztrációt nem mellékeltek hozzá.

Végül Diana felért a sziklán a nyílásig, ami a barlang bejáratát jelentette.

A lány lehengeredett a hátáról, és nagy levegőt vett. A barlang magas volt, keskeny és meglepően mély, mintha valaki csákánnyal tört volna utat a szikla belsejébe. A fekete falak nedvesen csillogtak a tenger párájától. Fiatalabb korában Diana úgy képzelte, hogy a barlang sokkal beljebb is folytatódik, és ha tovább haladna benne, egy

teljesen másik világban lyukadna ki, a szikla túlsó oldalán. De hiába álmodozott. Csak egy egyszerű barlang volt, semmi több.

Megvárta, míg a szeme megszokja a sötétséget, azután beljebb óvakodott. A régi lópokróc még mindig ott feküdt, vízhatlan vászonba tekerve, nagyjából szárazon, ha kissé dohos volt is. A bádogdobozt is rögtön megpillantotta, amiben néhány szükséges dolgot tárolt.

A lány vállára terítette a pokrócot.

– Nem megyünk feljebb? – kérdezte az.

– Egyelőre nem. – Dianának vissza kellett jutnia az arénába. A verseny lassan a végéhez közeledett, és nem akarta, hogy a többiek rácsodálkozzanak, hová tűnt. – Éhes vagy?

Fejrázás volt a válasz.

– Fel kell hívnunk a rendőrséget, hogy küldjenek mentőcsapatokat.

– Az lehetetlen.

– Nem értem, mi történt – folytatta a lány, és ismét reszketni kezdett. – Jasmine és Ray éppen dr. Ellisszel vitatkozott, amikor...

– Robbanás történt. Láttam a partról.

– Én vagyok a hibás – mondta a lány, és eleredtek a könnyei. – Mind meghaltak, és ezért én vagyok a hibás.

– Ugyan! – vigasztalta gyengéden Diana, és hirtelen elfogta a két-ségbeesés. – A vihar volt az oka. – A kezét a lány vállára tette. – Hogy hívnak?

– Alia – felelte, arcát a karjába temetve.

– Alia, most mennem kell, de...

– Ne! – kiáltott fel élesen Alia. – Ne hagyj itt!

– Muszáj. Muszáj... segítséget szereznem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Igazából vissza kellett mennie Ephesusba, és azt is ki akarta találni, hogyan tüntesse el a lányt a szigetről, mielőtt bárki tudomást szerezne róla.

Alia megragadta a karját, és Dianának megint eszébe jutott, ahogy a hajóroncsba kapaszkodott.

– Siess, kérlek! – mondta Alia. – Hátha tudnának küldeni egy helikoptert. Lehetnek túlélők.

– Jövök, amint tudok – ígérte Diana, és odatolta elé a bádogdobozt. – Szárított barack, pili dió meg némi friss víz van benne. A vizet oszd be!

Alia szemhéja megrebbent.

– Miért? Mennyi ideig leszel távol?

– Szerintem néhány óráig. Jövök, mihelyt tudok. Te csak takarózz be, és pihenj! – Azzal Diana felállt. – És ne hagyd el a barlangot!

Alia felpillantott rá. Sötétbarna szemét sűrű szempillák árnyékolták. Rémultnak tűnt, de a tekintete állhatatosságot tükrözött. Amióta Diana kihúzta a vízből, most először vette szemügyre alaposabban a környezetét.

– Hol vagyunk? – kérdezte. – Miféle hely ez?

Diana nem igazán tudta, mit válaszoljon, úgyhogy csak ennyit mondott:

– Ez az én otthonom.

Kinyúlt a bejárati nyíláson, ismét megkapaszkodott a sziklafal oldalában, és kibújt a barlangból, mielőtt Alia bármi mást kérdezhetett volna.